

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2307/2018
26.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Новица Пантић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Бојчевић, адвокат из ..., ради заузећа по тужби и ради утврђења својине по основу одржаја по противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3674/2017 од 05.12.2017. године, у седници одржаној 26.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3674/2017 од 05.12.2017. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 167/16 од 23.06.2017. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му преда у државину к.п. бр. ..., уписана у ЛН бр. .. КО ..., како је изреком наведено. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да поруши део оgrade на заузетом делу тужиоцеве парцеле .. КО Усвојен је противтужбени захтев и утврђено да је тужена власник по основу одржаја на делу к.п. бр. .. КО ..., како је изреком наведено, те ће туженој пресуда послужити као исправа подобна за упис права власништва код надлежних органа и у јавним књигама. Обавезан је тужилац да туженој на име трошкова спора исплати износ 63.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3674/2017 од 05.12.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује сагласно члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права(посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП, у конкретном случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права, већ се ради о решењу конкретног чињеничног и правног питања. При том, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничној и правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначењем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У тужби ради утврђења заузећа и предаје у посед, поднетој 09.03.2016. године и противтужби ради утврђења права својине поднетој 23.09.2016. године, означена је вредност предмета спора у износима од по 10.000,00 динара, која је меродавна за вредност предмета спора, сагласно члану 33. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинско правном спору, који се односи на утврђење и предају у посед по тужби и утврђење права својине по противтужби, у којима вредност предмета спора означена у тужби и противтужби (по 10.000,00 динара), не прелази динарску противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, односно противтужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. став 2. и 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**